

Sygn. akt: I C 1096/19

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 29 stycznia 2020 r.

Sąd Rejonowy w Kwidzynie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący: sędzia Danuta Kozikowska

Protokolant: sekretarz sądowy Edyta Baranowska

po rozpoznaniu w dniu 29 stycznia 2020 r. w Kwidzynie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Bank S.A. z siedzibą w W.

przeciwko A. P.

o zapłatę

wyrok zaoczny Sądu Rejonowego w Kwidzynie z dnia 30 września 2019 roku w sprawie I C 1096/19 w całości utrzymuje w mocy.

sędzia Danuta Kozikowska

Sygn. akt I C 1096/19

UZASADNIENIE

Powód (...) Bank S.A. z siedzibą w W. w pozwie wniesionym do Sądu Rejonowego Lublin – Zachód w Lublinie VI Wydziału Cywilnego w dniu 12 kwietnia 2019 r. przeciwko pozwanemu A. P. domagał się zasądzenia kwoty 55.019,93 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Ponadto powód wnosił również o zasądzenie od pozwanego zwrot kosztów procesu , w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu wskazał, że strony zawarły umowę pożyczki nr (...) w dniu 19 grudnia 2014 r. Pozwany nie wywiązał się z ciążącego na nim zobowiązania terminowego dokonywania spłat w wysokościach ustalonych w zawartej umowie i z dniem 25 marca 2019r. cała należność została postawiona w stan wymagalności. Podał, że przed skierowaniem sprawy na drogę postępowania sądowego podjął próbę polubownego pozasądowego rozwiązania sporu, wzywając pozwanego do zapłaty pismem z dnia 27 marca 2019 r. Pozwany nie spłacił wymaganej wierzytelności do dnia sporządzenia pozwu.

Powód podał, że na kwotę dochodzoną pozwem składają się:

- kwota 52.686,65 zł z tytułu niespłaconego kapitału;
- kwota 1.955,59 zł z tytułu odsetek umownych za okres korzystania z kapitału

- kwota 367,29zł z tytułu odsetek umownych za opóźnienie w wysokości 10,00 % od dnia 16 kwietnia 2017 r. do dnia 11 kwietnia 2019 r.

- 10,40 zł z tytułu opłat umownych.

Ponadto powód wskazał, że w dniu 04 listopada 2016r. doszło do prawnego połączenia (...) Bank S.A. z wydzieloną częścią Banku (...) SA, dokonanego w trybie ar. 529 § 1 pkt 4 k. s. h. tj. poprzez przeniesienie na (...) Bank S.A. części majątku Banku (...) SA w formie zorganizowanej części przedsiębiorstwa. W związku z tym, w świetle art. 531 § 1 k. s. h. z dniem 04 listopada 2016r. (...) Bank S.A. wstąpił w prawa i obowiązki Banku (...) SA.

Referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie stwierdził brak podstaw do wydania nakazu zapłaty w elektronicznym postępowaniu upominawczym i postanowieniem z dnia 27 maja 2019 r., sygn. akt VI Nc-e 682379/19 przekazał sprawę do Sądu Rejonowego w Kwidzynie.

Sprawa została zarejestrowana pod numerem IC 1096/19.

Został wyznaczony termin rozprawy na dzień 30 września 2019r. Pozwany pomimo prawidłowego wezwania na adres zamieszkania(dwukrotnie awizowano)nie stawił się na rozprawę, nie złożył odpowiedzi na pozew w związku z czym, na podstawie art.339 k.p.c. Sąd Rejonowy w Kwidzynie w dniu 30 września 2019r. wydał wyrok zaoczny w którym zasądził od pozwanego A. P. na rzecz powoda (...) Bank S. A. z siedzibą w W. kwotę 55.019,93 zł z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 12 kwietnia 2019 roku do dnia zapłaty wraz z kwotą 8.168,00 zł (osiem tysięcy sto sześćdziesiąt osiem złotych 00/100) tytułem zwrotu kosztów procesu. Nadto wyrokowi w punkcie I nadany został rygor natychmiastowej wykonalności.

Pozwany A. P. w terminie wniósł sprzeciw od wyroku zaocznego, domagając się uchylenia wyroku zaocznego i o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego w wysokości dwukrotności norm prawnem przepisanych z uwagi na charakter i stopień skomplikowania sprawy, a także opłaty skarbowej od pełnomocnictwa. Pozwany podniósł zarzuty nieudowodnienia roszczenia co do zasady i wysokości, braku legitymacji czynnej po stronie powoda, przedwczesności oraz braku wymagalności roszczenia dochodzonego pozvem oraz stosowania w treści umowy będącej źródłem roszczeń powoda klauzul niedozwolonych w rozumieniu art. 385¹ k.c. skutkujących ich bezskutecznością i nieważnością oraz sprzecznych z treścią art. 359 § 2¹ k.c. stanowiącego o wysokości opłat. Nadto wniósł o uchylenie rygoru natychmiastowej wykonalności, z uwagi na wątpliwości co do zasadności wyroku zaocznego.

W toku postępowania strony podtrzymały swoje stanowisko(k. 71-76 akt i k102- 110 akt). Nadto pełnomocnik pozwanego, podniósł aby dołączone do pozwu dokumenty oraz w toku dalszego postępowania nie spełniały wymogów dotyczących dokumentu, czemu powód zaprzeczył.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 19 grudnia 2014 r. Bank (...) SA z siedzibą w G. oraz pozwany A. P. zawarli umowę kredytu gotówkowego przeznaczonego częściowo na spłatę innych kredytów nr (...) na okres od 2015-01-02 do 2025-01-16, w kwocie 64.895,98 zł na spłatę innych kredytów/pożyczek oraz na cele konsumpcyjne, stanowiąca całkowita kwotę kredytu pozostającą do dyspozycji pozwanego oraz kwotę 7.722,62 zł na opłacenie prowizji od udzielonego kredytu. Całkowita kwota do zapłaty wynosiła 106.107,11 zł.

Kredytobiorca zobowiązał się zwrócić całkowitą kwotę do zapłaty w 120 ratach miesięcznych w wysokości po 884,22 zł, płatnych do 16 dnia każdego miesiąca, poczynając od dnia 16 lutego 2015 r., z tym zastrzeżeniem, że pierwsza rata wynosić miała 884,22 zł, a ostatnia rata kredytu w wysokości 884,93 zł .

W przypadku opóźnienia w terminowym regulowaniu zobowiązań pieniężnych wynikających z umowy, kredytodawca zastrzegł sobie prawo pobierania odsetek karnych według zmiennej stopy procentowej, określonej jako czterokrotność

stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego, wynosząca w dniu 19-12-2014r. 12% w skali roku. Bank zastrzegł sobie również prawo wypowiedzenia umowy z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia w przypadku między innymi niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu. Postanowiono, że Bank zawiadomi Kredytobiorcę o wypowiedzeniu umowy kredytu w formie pisemnej, listem poleconym. Po upływie okresu wypowiedzenia umowy zastrzeżone zostało zobowiązanie kredytobiorcy do spłaty całości zadłużenia wraz z odsetkami należnymi bankowi za okres korzystania z kredytu, prowizjami najpóźniej do ostatniego dnia okresu wypowiedzenia, liczonymi od dnia doręczenia wypowiedzenia.

(**dowód:** umowa kredytu gotówkowego przeznaczonego częściowo na spłatę innych kredytów nr (...) – k. 27 – 29 akt)

Pozwany spłacał kredyt w okresie od 16 lutego 2015 r. do lipca 2018r., dokonując wpłaty rat nie zawsze w terminie. Pismem z dnia 07 sierpnia 2018r. powód wezwał pozwanego do niezwłocznego uregulowania zaległości w wysokości 888,02 zł. Ponadto bank poinformował o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Nie uregulował raty kredytu w miesiącu sierpniu 2018 r., wrześniu 2018 r. Powód pismem z dnia 03 września 2018 r. wezwał pozwanego do niezwłocznej zapłaty zaległości w łącznej kwocie 1.776,85 zł pod rygorem negatywnej oceny jego zdolności kredytowej i utratę wiarygodności dla innych instytucji finansowych. Ponownie bank poinformował pozwanego o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia. Następnie pismem z dnia 28 września 2018r. pismem ostateczne wezwanie do zapłaty wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 1.784,10 zł plus 4,20 zł(koszt przesyłki) w terminie 7 dni od daty doręczenia wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy wraz z żądaniem natychmiastowej spłaty całości zobowiązania. W kolejnym piśmie z dnia 31 grudnia 2018r. zatytułowanym ostateczne wezwanie do zapłaty wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 2.677,23 zł plus 4,20 zł(koszt przesyłki) w terminie 7 dni od daty doręczenia wezwania pod rygorem wypowiedzenia umowy wraz z żądaniem natychmiastowej spłaty całości zobowiązania.

Wobec nieuregulowania przez pozwanego zaległości i niezłożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia powód pismem z dnia 29 stycznia 2019r. dokonał wypowiedzenia umowy kredytu za zachowaniem 30 – dniowego okresu wypowiedzenia. W piśmie powód określił 14 dniowy termin do uregulowania zaległości, który miał biec od dnia otrzymania pisma, a w przypadku nie uregulowania zaległości bank wypowiedział umowę, przy czym wypowiedzenie miało biec po upływie 14 dniowego terminu od dnia doręczenia pisma. Wypowiedzenie umowy oraz wezwanie do uregulowania zaległości zostało doręczone pozwanemu w dniu 01 lutego 2019 r.

Pismem z dnia 27 marca 2019r. powód wezwał pozwanego do dobrowolnej zapłaty wymagalnej zadłużenia z tytułu umowy kredytowej nr (...), które na dzień 26 marca wynosiło 54.785,69 zł w tym: kapitału 52.686,65 zł ; odsetki umowne 1.955,59 zł, odsetki karne- 133,05 zł i opłaty- 10,40 zł.

(**dowód:** pismo informujące o zaległości - k. 94 akt, wezwanie do zapłaty – k. 95 akt, ostateczne wezwanie do zapłaty- k. 96 akt, ostateczne wezwanie do zapłaty- k. 97 akt, oświadczenie banku o wypowiedzeniu umowy wraz ze zwrotnym potwierdzeniem odbioru – k. 98 – 99v akt, historia wpłat na rachunek (...) – k.92-93 akt oraz k. 77-91 akt przedsądowe wezwanie do zapłaty – k. 33 akt)

W związku z brakiem spłaty wszystkich zobowiązań określonych umową zadłużenie pozwanego wobec powoda na dzień 12 kwietnia 2019 r. wyniosło 55.019,93 zł.

(**dowód:** wyciąg z ksiąg (...) Bank S.A. – k. 26 akt, potwierdzenia polecenia przelewu – k. 41 – 60, historia wpłat rozliczenie pozwanego z wykazem wpłat – k. 77-93 akt)

W dniu 04 listopada 2016r. doszło do prawnego połączenia (...) Bank S.A. z wydzieloną częścią Banku (...) SA, dokonanego w trybie ar. 529 § 1 pkt 4 k. s. h. tj. poprzez przeniesienie na (...) Bank S.A. części majątku Banku (...) SA w formie zorganizowanej części przedsiębiorstwa. W związku z tym, w świetle art. 531 § 1 k. s. h. z dniem 04 listopada 2016r. (...) Bank S.A. wstąpił w prawa i obowiązki Banku (...) SA.

(**dowód:** plan podziału Banku (...) SA z dnia 29 kwietnia 2016r.- k. 34 akt, załącznik 1 – Szczegółowy opis składników majątku oraz umów, zezwoleń, koncesji i ulg, przypadających Bankowi Przejmującego - k. 35 akt, odpis z KRS –NR (...) - k. 38-44 akt oraz k. 13-19 akt)

Sąd zważył, co następuje:

Stan faktyczny Sąd ustalił wyłącznie na podstawie dokumentów przedłożonych przez powoda. Pozwany bowiem nie zaoferował Sądowi żadnych dowodów. Wezwany zaś przez Sąd do osobistego stawiennictwa celem przesłuchania w charakterze strony pod rygorem pominięcia dowodu z przesłuchania, bez usprawiedliwienia nie stawiał się na rozprawie, wobec czego Sąd pominął dowód z przesłuchania pozwanego.

Fakt zawarcia umowy pożyczki, warunków umowy oraz jej niespłacenia jej w całości, jak i posiadania legitymacji powoda nie budziły wątpliwości Sądu orzekającego.

(...) Bank S.A. stał się następcą prawnym Banku (...) SA, ponieważ w trybie art. 529 § 1 pkt 4 k. s. h. tj. poprzez przeniesienie na powoda części majątku Banku (...) SA w formie zorganizowanej części przedsiębiorstwa. W związku z tym, w świetle art. 531 § 1 k. s. h. z dniem 04 listopada 2016r. (...) Bank S.A. wstąpił w prawa i obowiązki Banku (...) SA.

Niezasadny jest zarzut pełnomocnika pozwanego, aby dołączone do pozwu dokumenty nie spełniały wymogów dotyczących dokumentu. Wymogi dokumentów i formy dokumentowej uregulowane zostały w art. 77 k.c. i art. 77³ k.c. w brzmieniu nadanym przez ustawę z dnia 10 lipca 2015r. o zmianie ustawy –Kodeks cywilny, ustawy –Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych ustaw –Dz. U. z 2015r. poz. 1311. Złożone przez powoda dokumenty stanowią dokumenty w rozumieniu art. 243¹ k.p.c. oraz nie pozostają w sprzeczności z definicją dokumentu w rozumieniu art. 77³ k.c. Zgodnie z art. 77³ k.c. dokumentem jest nośnik informacji umożliwiający zapoznanie się z jego treścią. Z kolei z art. 243¹ k.p.c. regulujący postępowanie dowodowe w zakresie dokumentów wymaga jedynie, aby dokument zawierał tekst i umożliwiał ustalenie jego wystawcy. Przepis ten stosuje się do wszystkich dokumentów zawierających tekst sporządzonych w postaci papierowej jak i w postaci elektronicznej.

Sąd uznał również, iż powód wykazał roszczenie zarówno co do zasady jak i wysokości powołując się na wyciąg z ksiąg bankowych sporządzony przez uprawnioną do tego osobę. Z dokumentów tych wynika zobowiązanie pozwanego co do zasady jak i wysokości, Sąd orzekający podziela pogląd, iż wyciąg z ksiąg bankowych, który zgodnie z art. 95 ust. 1a ustawy z 1997 r. Prawo bankowe w postępowaniu cywilnym nie ma mocy dokumentu urzędowego, przewidzianej w art. 244 k.p.c., stanowi dokument prywatny w rozumieniu art. 245 k.p.c. i podlega ocenie razem z wszystkimi innymi dowodami, w myśl reguł wynikających z art. 233 k.p.c. Nadto zaprzeczenie prawdziwości dokumentu prywatnego w postaci sporządzonego prawidłowo i zgodnie z kompetencją ustawową banku wynikającą z art. 95 ust. 1 ustawy z 1997 r. Prawo bankowe wyciągu z ksiąg rachunkowych pożyczkodawcy nie może polegać na samej negacji istnienia lub wysokości długu, jeśli z pozostałych dowodów przedłożonych przed bank wynika fakt zawarcia umowy kredytu jej wysokość i ustalone przez strony warunki spłaty (tak też w wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku z dnia 7 lutego 2018 r., sygn. akt I ACa 278/17, opubl. LEX nr 2493663). Pozwana ograniczyła się w istocie do takiej właśnie niczym nieopartej negacji, zatem mając na względzie całokształt materiału dowodowego przedstawionego przez powoda Sąd uznał roszczenie za uzasadnione w całości. Z zestawienia transakcji na rachunku umowy kredytowej wynika nie tylko wysokość udzielonego kredytu ale również, że pozwany dokonywał częściowej spłaty do 2018r.

Sąd nie podzielił też zarzutu pozwanego, że roszczenie jest bezzasadne bo umowa kredytowa zawiera klauzule abuzywne z uwagi na nadmierne i nieuzasadnione koszty nie uzgodnione indywidualnie z pozwanym.

Stosownie do art. 385¹ § 1 k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem nieuzgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny.

W ocenie Sądu orzekającego postanowienie określające wysokość prowizji i opłaty za udzielenie kredytu stanowi postanowienie określające wynagrodzenie pożyczkodawcy. Prowizja jest bowiem jest niczym innym jak wynagrodzeniem podmiotu z tytułu dokonanej czynności prawnej. Tak jest rozumiana w potocznym tego słowa znaczeniu jak i z punktu widzenia prawnego. Powszechnie jest pobierana przez banki, firmy pożyczkowe i firmy pośredniczące w transakcjach handlowych jako wynagrodzenie za świadczone usługi. Podobnie formą wynagrodzenia jest opłata za wydanie karty kredytowej. Samo sformułowanie „bank pobiera opłaty, prowizje oraz należne odsetki” przesądza o wynagrodzeniowym charakterze tej opłaty. Dlatego postanowienia umowy w części dotyczącej wynagrodzenia wierzyciela pierwotnego nie wymagały indywidualnego uzgodnienia z pozwanym. Wynagrodzenie to zostało sformułowane w sposób jednoznaczny. Wyraźnie wskazano w umowie w części Oświadczenia wnioskodawcy. Pozwany składając wniosek o kredyt miał pełną swobodę decyzji czy zawrzeć ją na warunkach wskazanych przez kredytodawcę czy umowy nie zawierać. Dlatego też brak podstaw do zastosowania w sprawie art. 385¹ § 1 k.c. w oparciu o argumenty podniesione przez pozwanego.

Odrębną kwestią jest wysokość opłat pozaodsetkowych naliczanych w umowie karty kredytowej i zgodność wynagrodzenia z prawem. Nie budzi wątpliwości, że pozwana zawierając umowę była konsumentem w rozumieniu art. 22¹ k.c. Zgodnie bowiem z jego treścią konsumentem jest osoba fizyczna dokonująca z przedsiębiorcą czynności prawnej niezwiązanej bezpośrednio z jej działalnością gospodarczą lub zawodową. Umowa kredytowa nie była związana z działalnością ani zawodową ani gospodarczą pozwanego a przynajmniej powód tej okoliczności nie wykazał.

Wskazać należy, że strony mogą dowolnie kształtować stosunki prawne byleby nie były one sprzeczne z właściwością zobowiązania, ustawą i zasadami współżycia społecznego. Brak podstaw do uznania za sprzeczne z zasadami współżycia społecznego postanowień umownych, które same w sobie stanowią realizację wyraźnych unormowań prawnych. Sąd jest związany ustawą i zobowiązany jest do stosowania ustaw. Nie jest rolą Sądu powszechnego ingerowanie i ocenianie władzy ustawodawczej przez ocenianie elementów umowy stypizowanej ustawowo pod kątem zasad współżycia społecznego. Wbrew zatem zarzutom pozwanej umowa pożyczki nie jest nieważna, ponieważ nie jest sprzeczna ani z prawem ani z zasadami współżycia społecznego (art. 58 § 1 i 2 k.c.)

Pozwany miał świadomość na jakich warunkach może zawrzeć umowę i swobodę decyzji co do zawarcia umowy.

Powód wykazał, że strony zawarły w dniu 19 grudnia 2014 r.. umowę kredytu gotówkowego nr (...) i na tę okoliczność przedłożył odpis umowy.

W ocenie Sądu powód wykazał również wysokość zadłużenia pozwanego. Powód przedłożył rozliczenie wpłat dokonanych przez pozwanego i sposób zaliczenia tych wpłat. Pozwany nie wykazał, że dokonał spłaty kredytu w innej wysokości

Zgodnie z art. 75 ust. 1 i 2 ustawy Prawo Bankowe w przypadku niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu albo w przypadku utraty przez kredytobiorcę zdolności kredytowej bank może obniżyć kwotę przyznanego kredytu albo wypowiedzieć umowę kredytu, o ile ustawa z dnia 15 maja 2015 r. - Prawo restrukturyzacyjne nie stanowi inaczej. Termin wypowiedzenia, o ile strony nie określą w umowie dłuższego terminu, wynosi 30 dni, a w razie zagrożenia upadłością kredytobiorcy - 7 dni.

W § 8 ust. 1 umowy kredytu gotówkowego nr (...) zastrzeżono uprawnienie banku do wypowiedzenia umowy z zachowaniem 30-dniowego okresu wypowiedzenia w przypadku między innymi niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu. Z Natomiast z potwierdzeń polecenia przelewu przedłożonych przez pozwaną wynika, że I. K. nie wywiązała się z obowiązku zapłaty rat kredytu za miesiące luty, maj i lipiec 2018 r. Wypowiedzenie umowy kredytu zostało zatem dokonane zgodnie z przepisami Prawa bankowego i postanowieniami umowy zawartej pomiędzy stronami postępowania, gdyż zgodnie z zapisami umownymi wystarczającą podstawą do wypowiedzenia było niedotrzymania przez kredytobiorcę warunków udzielenia kredytu(brak wpłat spłaty kredytu).

Zgodnie z art. 75c ust. 1 – 2 ustawy Prawo bankowe jeżeli kredytobiorca opóźnia się ze spłatą zobowiązania z tytułu udzielonego kredytu, bank wzywa go do dokonania spłaty, wyznaczając termin nie krótszy niż 14 dni roboczych. W wezwaniu tym bank informuje kredytobiorcę o możliwości złożenia, w terminie 14 dni roboczych od dnia otrzymania wezwania, wniosku o restrukturyzację zadłużenia.

Wezwanie do zapłaty wystawione przez powoda w dniu 29 stycznia 2019 r. jest zgodne z wyżej wskazanymi ustawowymi wymogami, gdyż zawiera wezwanie do zapłaty zaległości w terminie 14 dni roboczych. Przedmiotowe pismo zawierało również zastrzeżenie wypowiedzenia umowy w przypadku braku spłaty całości należności. Wcześniejsze wezwania do uregulowania zaległości zawierały informację o możliwości złożenia wniosku o restrukturyzację zadłużenia (patrz: k. 95-97 akt). Pozwany nie złożył wniosku o restrukturyzację zadłużenia w określonym terminie.

Wypowiedzenie umowy zostało doręczone pozwanemu na adres wskazany przez niego w umowie kredytu (ul. (...), (...)-(…) R.) w dniu 01 lutego 2019 r., co pozwany potwierdził własnoręcznym podpisem (k.99 verte akt).

Nietrafny jest zatem zarzut pozwanego w przedmiocie niewypowiedzenia umowy kredytu. Powództwo wniesione do Sądu w dniu 12 kwietnia 2019 r. niewątpliwie nie jest przedwczesne, ponieważ powód wbrew twierdzeniom pozwanego wykazał prawidłowość i skuteczność wypowiedzenia łączącej strony umowy kredytu.

Mając na uwadze powyższe ustalenia, Sąd uznał roszczenie powoda za uzasadnione i na podstawie art. 69 ust. 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. prawo bankowe (tekst jednolity Dz. U. z 2018 r. poz. 2187) orzekł jak w pkt I wyroku zaocznego, zgodnie z żądaniem pozwu zasądając od pozwanego na rzecz powoda kwotę 55.019,93 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty.

Zgodnie z art. 481 § 1 i § 2 k.c. jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była oznaczona, należą się odsetki ustawowe za opóźnienie w wysokości równej sumie stopy referencyjnej Narodowego Banku Polskiego i 5,5 punktów procentowych. Jednakże gdy wierzyciel jest oprocentowany według stopy wyższej, wierzyciel może żądać odsetek za opóźnienie według tej wyższej stopy.

O kosztach postępowania Sąd postanowił w punkcie II na podstawie art. 98 k.p.c. obciążając nimi pozwanego jako stronę przegrywającą spór.

Na zasądzoną od pozwanej na rzecz powoda kwotę 8.168,00 zł składają się poniesione przez powoda koszty:

- opłata od pozwu w kwocie 2.751,00 zł (k. 2 i 12 akt),
- opłata skarbową od pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł (k. 11);
- wynagrodzenie pełnomocnika w stawce minimalnej określonej w § 2 pkt 6 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst jednolity Dz. U. 2018 poz. 265) w kwocie 5.400,00 zł.

Sąd nie dopatrywał się okoliczności przewidzianych w art. 346 § 1 k.p.c. Pozwany nie wykazał, że odpis pozwu został mu doręczony na inny adres aniżeli aktualnie w dacie doręczenia pozwu zamieszkiwał (patrz: art. 346 § 1¹ k.p.c.) Wniosek o uchylenie rygoru natychmiastowej wykonalności w wyroku zaocznym Sąd uznał za niezasadny.

Mając na uwadze powyższe Sąd na podstawie art. 347 k.p.c. wyrok zaoczny z dnia 30 września 2019 r. w sprawie I C 1096/19 utrzymał w mocy w całości.

sędzia Danuta Kozikowska